

[Viggo Starcke.]

tisk ret. Da Sydslesvig kun er et meget lille problem for Tyskland, medens mange andre landområder, der nu er skilt fra Vesttyskland, er et stort problem for Tyskland, vil det på lang sigt afgjort være i Tysklands egen interesse at anerkende den sydslesvigske befolknings ret til national selvbestemmelse, idet dette vil give Vesttyskland en moralsk kraft bag dets egne fremtidige ønsker.

Det tryk, som faren for en truende krig lægger over vor tids mennesker, er en meget hård belastning. Om den kommunisme, som i dag truer den vestlige verden, er det rigtigt at sige, at den har den vestlige verden selv en del af ansvaret for. Privatkapitalismen, privatmonopolismen og imperialismen havde forsømt at give den fattige og primitive befolkning dens rettigheder og dens frihed, og det er det, der nu hæver sig, hvis man ikke i tide opretter det forsømte. Men kommunisme er ikke noget middel mod fattigdom, det er middel mod rigdom. Kommunisme er ikke noget middel mod privatkapitalisme, fordi den vil erstatte den med den endnu værre statskapitalisme, og kommunisme er ikke noget middel mod privatmonopolisme, fordi den vil erstatte den med den endnu meget værre statsmonopolisme, hvorunder mennesker ikke længere har nogen ret eller nogen frihed, medmindre de opholder sig i et demokratisk land. Endelig er kommunisme ikke noget middel mod imperialismen. Det er rigtigt, at Rusland aldrig har erhvervet kolonier i fjerne egne af verden, men Rusland har op gennem historien søgt en vækst og udvidelse af rigshelheden, der spænder lige fra det østlige verdenshav til det vestlige verdenshav, og denne sidste form for imperialismen er endnu farligere for verdensfreden end koloniimperialisme.

Man kan godt forstå, at fattige befolkninger overalt i verden, der hverken ejer jord eller frihed, bukker under for fristelsen, når kommunismen kommer og tilbyder dem jord uden frihed, og man kan forstå, at de foretrækker det fremfor det, som den vestlige verden hidtil har tilbudt dem, nemlig frihed uden jord. Det er derfor meget betydningsfuldt, at direktøren for FAO, mr. Norris Dodd, for et par måneder siden i en kraftig tale tog til orde for omfattende jordreformer i Korea.

Våben gør det ikke alene. Først den dag den vestlige verden kan tilbyde den øvrige verden en politik, der giver menneskene både jord og frihed, har den både moralsk og reelt vundet. Det er det, der er retsforbundets politik. Det er det, der burde have

været Danmarks politik, for det er netop ved at vise et eksempel på dette område, vi kan øve den største indflydelse på de problemer, der skal afgøre menneskehedens skæbne.

Aksel Larsen: Jeg er ikke i stand til at takke udenrigsministeren, hverken for hans anbefaling af den nye Grønlandstraktat eller for den mangelfulde, såkaldte redegørelse for Danmarks udenrigspolitiske situation og for Danmarks udenrigspolitik, som han mener at have givet her i tinget, men jeg er i stand til at beklage Danmark, fordi det har en udenrigsminister, der fører en politik som den, vi har fået illustreret gennem udenrigsministerens redegørelse i fredags.

Jeg sagde, at udenrigsministerens redegørelse var mangelfuld. Jeg anser en redegørelse for Danmarks udenrigspolitik for at være mangelfuld, når den kun beskæftiger sig med ganske bestemte momenter i den udenrigspolitiske situation og helt ser bort fra hele den økonomiske side af sagen. Udenrigsministeren talte ikke noget som helst om de økonomiske og dermed finansielle og sociale følger, hele vor vestorienterede alliancepolitik har ført Danmark ud i. Han talte ikke noget om Danmarks valuta-situation, han talte ikke noget om vor ensrettede udenrigshandel, hvorved Danmark har handlet sig til fallittens rand. Han talte ikke om Englandsaftalen og Englandspriserne og den fuldkommen fantastiske situation, Danmark er kommet i overfor England, som giver sig udtryk derved, at man — og regeringen og udenrigsministeren må vel have ansvar for det — lod kongen benytte sit besøg i England til at holde en tiggertale og bede England give os lidt højere priser på smørret og flæsken. Ministeren talte ikke om de indgreb i vort erhvervsliv, der sker fra amerikansk side i overensstemmelse med Marshallplanen og Atlantpagten, og talte ikke noget om den deraf følgende råstofmangel, alle de triste økonomiske perspektiver, der står for Danmark som følge af den ulyksalige udenrigspolitik, der med så liden ansvarsfølelse er godkendt af et flertal her i tinget.

Derimod kom udenrigsministeren med frimodige påstande om, at den alliance- og oprustningspolitik, Danmark har indladt sig på, er en fredspolitik, og samtidig fik han lejlighed til at gøre opmærksom på, at der må en ny indstilling til. Den gammeldags, som han kaldte det, „isolationisme“ må opgives, og dermed ville udenrigsministeren kun sige med lidt pæner ord, at tanken om national suverænitet nu må opgives.